

تشخیص زودرس فاسیولیاژیس در انسان با روش رسوب‌گیری متاسرکر

چکیده

فاسیولیاژیس یکی از بیماری‌های شناخته‌شده انگلی کبد و مشترک بین انسان و دام‌های علف‌خوار است. از آنجائی که آسیب‌های کبدی این بیماری چشم‌گیر است، لذا برای درمان به موقع آن، تشخیص هرچه سریعتر و صحیح‌تر الزامی است. عامل بیماری فاسیولاهپاتیکا (و ندرتاً فاسیولا زایگانتیکا) می‌باشد. در ایران، اهمیت فاسیولیاژیس در استان‌های مرطوب شمال، بیش از سایر مناطق کشور است. بیماری از طریق بلع متاسرکرها به همراه آب آشامیدنی و سزيجات خام (کاهو، پونه، خالوش، تره وحشی و ...) و استقرار کرم بالغ در مجاری صفراوی ایجاد می‌گردد. مهمترین علائم بیماری عبارتند از: تب، قولنج‌های صفراوی، ائوزینوفیلی و اختلالات گوارشی و آلرژیائی (Allergic). البته در انواع نابجا (Ectopic) علائم بیماری متغیر خواهد بود.

تشخیص بیماری معمولاً بر مبنای علائم بالینی و اطلاعات همه‌گیرشناختی است که برای تأیید از روش‌های انگل‌شناختی و سرم‌شناختی (Serologic) استفاده می‌شود. نظر به اینکه آزمونهای انگل‌شناختی فقط در ۳۰ درصد از موارد قطعیت دارند و در مقابل، روش‌های سرم‌شناختی دارای ضریب دقت تشخیص بسیار زیادی هستند، برای اولین بار در ایران از آزمون رسوب‌گیری (Precipitation) متاسرکر برای تشخیص فاسیولیاژیس استفاده گردید. برای این منظور متاسرکرها پرورش یافته در آزمایشگاه به عنوان آنتی‌ژن اصلی با نمونه‌های سرم بیماران فاسیولیائی و افراد سالم (شاهد) و با رقت‌های $\frac{1}{5}$ و $\frac{1}{10}$ به مدت ۲۴،۶ و ۴۸ ساعت، در شرایط آزمایشگاه خوابانده (Incubated) شدند. سپس چگونگی واکنش‌های رسوب‌گیری مورد بررسی قرار گرفتند. در این مطالعه حساسیت و ویژگی آزمون در رقت $\frac{1}{5}$ بیشتر از دیگر رقت‌ها بوده، به ترتیب ۹۵ و ۱۰۰ درصد بود. لذا نظر به سادگی کار و عدم نیاز به هزینه‌های گزاف و کمک به تشخیص زودرس بیماری، این آزمون می‌تواند در هر نقطه از کشور مورد استفاده قرار گیرد و حتی کیت آن ساخته شود. بیماران فاسیولیائی که با آزمون رسوب‌گیری متاسرکر مثبت تشخیص داده شدند، به سبب عدم دسترسی به نایتازوکساناید به ناچار با تریاکلابندازول درمان شدند.

کلید واژه‌ها: ۱- فاسیولاهپاتیکا ۲- فاسیولیاژیس ۳- رسوب‌گیری متاسرکر

دکتر هرمزد اورمزدی*
دکتر سید کامران سلطانی عربشاهی†
دکتر لامع اخلاقی‡
دکتر ابراهیم مظفری§

این مقاله بر اساس پایان‌نامه «مظفری، ابراهیم. تشخیص زودرس فاسیولیاژیس با روش ترسیبی متاسرکر (پایان‌نامه دکترای علوم آزمایشگاهی). به راهنمایی دکتر هرمزد اورمزدی. تهران، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران، دانشکده پیراپزشکی، ۱۳۷۷» تهیه و تنظیم شده است.

* استاد انگل‌شناسی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران

† دانشیار داخلی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران

‡ استادیار انگل‌شناسی، دانشگاه علوم پزشکی و خدمات بهداشتی - درمانی ایران

§ دکتر علوم آزمایشگاهی، درمانگاه آستانه حضرت عبدالعظیم

مقدمه

فاسیولا هپاتیکا یکی از ترماتودهای انگلی مشترک بین انسان و دام (بخصوص دام‌های علخوار نشخوارکننده) است. آلودگی به این انگل از طریق مصرف آب، سبزیجات خام، سالادی و آبی آلوده ایجاد می‌شود. فاسیولیاژیس در بسیاری از نقاط جهان، بخصوص در نقاطی که دامداری به روش به اصطلاح سنتی و محلی رایج است، به عنوان یکی از معضلات بیماری‌های انگلی انسان و دام گزارش شده است.

در ایران، استانهای شمالی کشور را می‌توان از مناطق مساعد برای گسترش و ابتلا به بیماری دانست. زیرا دما و رطوبت مناسب محیط، چرای آزاد دام‌ها و آلودگی آب آشامیدنی، سبزیجات و علوفه به متاسرکر (مرحله عفونت‌زایی فاسیولا هپاتیکا)، شرایط آلودگی و آلوده‌سازی مکرر را فراهم آورده است (۵،۶).

از آنجائی که تأخیر در تشخیص و درمان به موقع می‌تواند آسیب‌های جدی به کبد میزبان وارد نماید، بیماری از نظر پزشکی و دامپزشکی حائز اهمیت فراوان می‌باشد. اگرچه در زمینه تشخیص، مطالعات گسترده‌ای صورت گرفته است (۱۳، ۱۵)، اما هنوز روش تشخیص آزمایشگاهی مرسوم، جستجوی تخم‌نگل در مدفوع است که دارای خطاهای چشم‌گیری به شرح زیر می‌باشد:

۱) تخم‌انگل معمولاً زودتر از هفته‌های ششم تا هشتم پس از آلودگی در مدفوع یافت نمی‌شود و این مستلزم استقرار کرم بالغ در مجاری صفراوی و تخم‌ریزی است.

۲) در انسان به سبب کمی تعدد کرم‌ها در مجاری صفراوی و در نتیجه کم‌بودن تعداد و ریزش تخم، معمولاً تخم‌انگل در مدفوع میزبان در بیش از ۳۰٪ موارد مشاهده نمی‌شود (۵). در یک مطالعه، پژوهشگران توانستند تخم انگلی را فقط در مدفوع ۷ نفر از ۱۶ بیمار مبتلا به فاسیولیاژیس قطعی پیدا کنند، در حالی که آزمایش‌های سرم‌شناختی (Serologic) در هر ۱۶ نفر مثبت بود.

۳) اگر انگل در اعضای به غیر از مجاری صفراوی مستقر باشد (یعنی نابجا [Ectopic] باشد)، با آزمایش مدفوع نمی‌توان به تشخیص قطعی رسید.

۴) اگر تخم‌انگل در مدفوع بیمارانی که جگر خام خورده‌اند یافت شود، نمی‌تواند دال بر تشخیص فاسیولیاژیس باشد و نیاز است تا بیمار چند روز قبل از مراجعه به آزمایشگاه، از گوشت و جگر استفاده نکند.

با توجه به نواقص آزمایش مدفوع در تشخیص فاسیولیاژیس، ضرورت استفاده از آزمونهای سرم‌شناختی (Serologic) جهت تشخیص این بیماری مورد توجه متخصصان می‌باشد. در این راستا از آزمونهای تثبیت مکمل (CFT)، هماگلوتیناسیون غیرمستقیم (IHA) و ایمونوفلورسانس غیرمستقیم (IIFIT) استفاده شد. پاسخهای سرم‌شناختی مناسبی از این آزمونها در برابر آنتی‌ژنهای دفعی - ترشحي (E/S) کرم بالغ، در گوسفندانی که به طور تجربی به فاسیولا هپاتیکا آلوده شده بودند، بدست آمد (۸). در این مطالعات کلیه آزمونها از هفته‌های دوم و سوم پس از آلودگی مثبت بودند. پژوهشگران نشان دادند که میزان عیار پادتن در سرم بیماران در هفته‌های ششم تا هشتم به حداکثر می‌رسد، تا ۱۵ هفته ادامه می‌یابد و پس از درمان قطعی سیر نزولی به خود می‌گیرد.

به دنبال پژوهش برای تشخیص فاسیولیاژیس با روشهای ایمونوسرولوژیکی، در یک بررسی، روشهای الایزا، کانترایمونوالکتروفورز و آزمایش مدفوع با روش کاتو (Kato) بر روی موشها و خرگوشهای آلوده شده به فاسیولا هپاتیکا مورد ارزیابی قرار گرفت و نشان داده شد که تشخیص فاسیولیاژیس با آزمونهای سرم‌شناختی (serologic) یادشده بسیار حساس‌تر و دقیق‌تر از روش آزمایش مدفوع برای دیدن تخم انگل است (۱۴). در این پژوهش نشان داده شده است که میزان پادتن (Antibody) موجود در سرم میزبان آلوده با شدت آلودگی رابطه مستقیم دارد و با روش الایزا حداکثر میزان جذب پادتن در هفته‌های ششم و هشتم پس از آلودگی است. در مطالعه‌ای دیگر که پادتنهای (Antibodies) دفعی - ترشحي (Excretory-secretory[E/S]) انگل با روش الایزا مورد ارزیابی قرار گرفت، نشان داده شد که روش تشخیص با الایزا کاملاً اختصاصی است و از حساسیت و ویژگی ۹۵٪ به بالا برخوردار است (۱۰).

در بین روش‌های سرم‌شناختی (Serologic)، آزمون

رسوب‌گیری با استفاده از متاسرک‌های فاسیولاهپاتیکا (*Fasciola Hepatica metacercaria precipitaton test*) برای اولین بار، در ایران برای تشخیص فاسیولیاژیس طراحی شد. این آزمون قبلاً به وسیله Hillyer^(۱۲) برای تشخیص شیستوزوما مانسونی و Roth^(۱۳) برای تشخیص ترشینوز مطرح شده بود. طراحی آزمون فوق در ایران برای دستیابی به اهداف زیر می‌باشد:

الف) تشخیص زودرس فاسیولیاژیس

ب) اقتصادی بودن این روش در مقایسه با سایر روش‌ها

ج) امکان غربال‌گری بیماری در انسان و دام

د) امکان تهیه کیت‌های تشخیصی

روش بررسی

به طور کلی برای انجام دادن این آزمایش به متاسرک، سرم بیماران حقیقی مبتلا به فاسیولیاژیس و سرم افراد سالم (به عنوان شاهد) نیاز بود.

الف) متاسرک: در این مطالعه، متاسرک مورد نیاز از بخش انگل‌شناسی موسسه رازی حصارک تهیه شد، اما باید دانست که پرورش متاسرک در هر آزمایشگاهی قابل اجرا است. به همین دلیل در اینجا چگونگی پرورش و آماده‌سازی متاسرک‌های مورد استفاده به طور خلاصه توضیح داده می‌شود.

بعد از تهیه کبدهای گوسفندی آلوده به فاسیولا هپاتیکا از کشتارگاهها، کرمها از مجاری صفراوی آنها استخراج شدند. کرمها پس از شستشو، به یک ظرف پتری (*Petri dish*) حاوی سالیس فیزیولوژیائی منتقل شدند. کرمها در زیر لوپ (استریومیکروسکوپ) با روش میکروآناتومی باز شدند. سپس تخمها از رحم کرمها خارج شده در ظرف پتری دیگری که حاوی آب تمیز است، جمع‌آوری شدند. ظرف پتری حاوی تخمهای فاسیولا هپاتیکا در گرمخانه‌ای (*Incubator*) با دمای ۲۵ درجه سانتیگراد نگهداری شدند. هر روز ظرف پتری برای مشاهده خروج میراسیدیوم از تخمها مورد بررسی قرار می‌گرفت. از روز پانزدهم، میراسیدیومها از تخم خارج شده، در آب ظاهر می‌شدند. مرحله بعد آلوده‌سازی حلزونهای بود

که میزبان واسطه هستند (از نوع لیمنه آ [*Lymnaea*] ترونکاتولا و گدروزیانا). برای این کار از لوله‌های همولیز، که تا دوسوم حجم آن آب بود، استفاده شد و در هر لوله، یک عدد حلزون گذاشته شد. برای آلوده کردن هر لوله، با کمک نیچه (*Pipette*) پاستور، دو تا سه عدد میراسیدیوم از طرف پتری برداشته، به آن انتقال داده می‌شد. میراسیدیومها در عرض ۲-۳ ساعت وارد بدن حلزون می‌شدند. سپس حلزونهای آلوده شده به تشتک آب جداگانه‌ای انتقال داده می‌شدند. هر ۲ روز یکبار، آب تشتک تعویض شده، از پودر کاهو یا جلبک سترون (*Sterile*) برای تغذیه آنها استفاده شد. حلزونها در دمای مناسب زیست که 21 ± 2 درجه سانتی‌گراد است، نگهداری می‌شدند.

اولین گروه سرکرها ۷۱ وز پس از آلودگی حلزونها آزاد شدند. برای جمع‌آوری متاسرکها، از بشرهای شیشه‌ای به قطر ۱۵ و ارتفاع ۱۰ سانتی متر استفاده شد. برای راحتی کار، قبلاً به دیواره بشر یک ورقه نازک نایلونی چسبانده شد تا متاسرکها به آن بچسبند. در پایان کار، ورقه نایلونی مذکور از داخل بشر خارج شده، پس از شمارش متاسرکها، در داخل یخچال با دمای ۴ درجه سانتی‌گراد قرار داده می‌شد. متاسرکها تا هنگام نیاز در این یخچال نگهداری می‌شدند. در حین پرورش متاسرک نکات زیر مورد توجه قرار گرفت:

- ۱- تمام مراحل پرورش به وسیله لوپ (استریومیکروسکوپ) تحت نظر بودند.
- ۲- اولین متاسرک ۷۱ روز پس از آلودگی مشاهده شد.
- ۳- میزان تلفات حلزونها ۱۷٪ بود.
- ۴- میانگین متاسرکهای جمع‌آوری شده از هر حلزون ۳۲۳۲ عدد بود.
- ۵- متاسرکها در شرایط نگهداری شده بیش از یکسال زنده بودند.

ب) تهیه سرم: در طی یکسال مطالعه (۱۳۷۶-۱۳۷۷) از ۲۰ بیمار مبتلا به فاسیولیاژیس قطعی، ساکن در بندر انزلی و تهران، که دارای علائم بیماری، علائم بالینی اختصاصی، دفع تخم انگل و آزمون سرم‌شناختی (*Serologic*) مثبت بودند خونگیری به عمل آمد. سپس سرم آنها جدا شده، تا قبل از

معمولی با بزرگنمایی ۱۰ و ۴۰ مورد بررسی و ارزشیابی قرار دادیم.

یافته‌ها

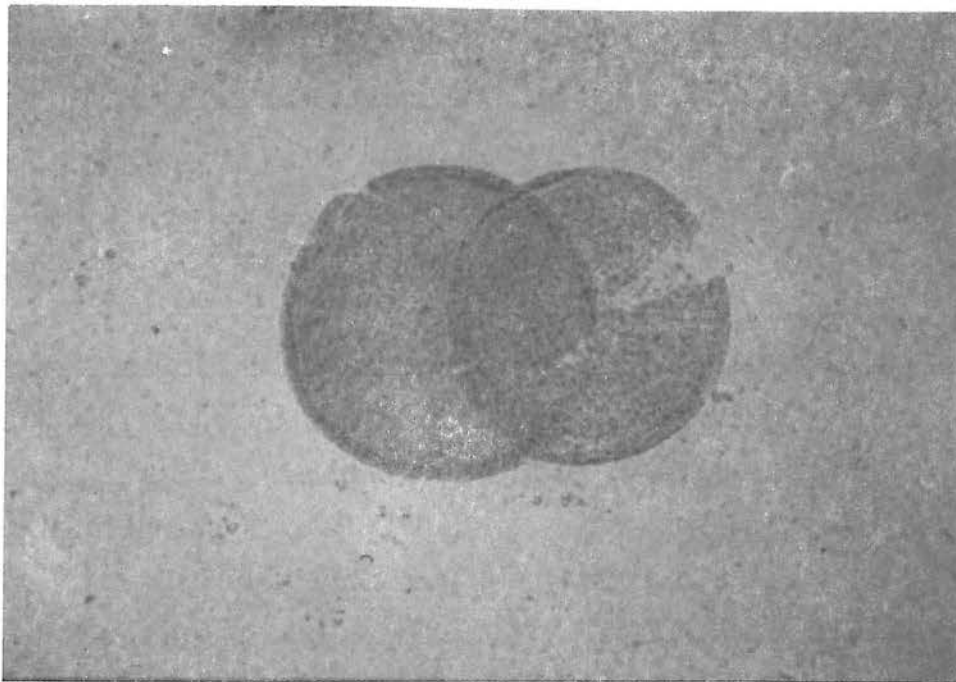
از آزمایش رسوب‌گیری (*Precipitation*) متاسرکرها در بیماران و گروه شاهد به یافته‌های زیر دست پیدا کردیم:

(۱) گروه شاهد: از ۲۰ نمونه سرم شاهد متعلق به افراد سالم در هر دو رقت $\frac{1}{5}$ و $\frac{1}{10}$ پس از ۲۴،۶ و ۴۸ ساعت خواباندن (*Incubation*)، ۱۹ مورد کاملاً منفی بود و تنها یک مورد مشکوک مشاهده شد که با تکرار آزمایش گرایش منفی آن مشخص شد. لذا در هر ۲۰ مورد پاسخ منفی تأیید شد (تصویر ۱).

(۲) بیماران: به طور کلی رسوب اطراف متاسرکرها در رقت $\frac{1}{5}$ به مراتب کمتر از رقت $\frac{1}{10}$ بود (تصویرهای ۲ و ۳). پس از ۲۴ ساعت خواباندن (*Incubation*) رسوب در اطراف

آزمایش در فریزر نگهداری شد. تعداد ۲۰ نمونه سرم خون نیز از افرادی که از هر جهت سالم و عاری از آلودگی تشخیص داده شده بودند، به عنوان شاهد تهیه شده، تا قبل از آزمایش در فریزر نگهداری شد.

(ج) روش آزمایش: ابتدا سرم‌ها را به نسبت $\frac{1}{5}$ و $\frac{1}{10}$ با سالین فیزیولوژیائی (*Normal saline*) رقیق نمودیم. سپس تعداد ۱۰ عدد متاسرکر را به کمک انبرک (*Forceps*) و لوپ آزمایشگاهی جدا نموده، پس از شستشو با سالین فیزیولوژیائی در داخل لام گوددار (*Glass cavity slide*) قرار دادیم. برای این کار از دستکش‌های یکبار مصرف استفاده شد و دقت‌های لازم به کار گرفته شد تا موجبات آلودگی فراهم نشود. از سرم‌های رقیق شده (به رقت‌های $\frac{1}{5}$ و $\frac{1}{10}$ افراد بیمار و شاهد به میزان ۰/۱ میلی لیتر نمونه گیر (*Sampler*) به لام‌های گوددار حاوی متاسرکر اضافه کردیم. لام‌ها را در داخل اتاقک

تصویر ۱- نمونه منفی متاسرکر با رقت $\frac{1}{10}$ از سرم شاهد سالم با عدسی ۱۰ میکروسکوپ نوری پس از ۴۸ ساعت خواباندن (*Incubation*)

متاسرکرها در هر دو رقت قابل ملاحظه بود که با ادامه خواباندن تا ۴۸ ساعت، میزان رسوب به حداکثر خود می‌رسید (تصویر ۲).

مرطوب و در دمای آزمایشگاه به مدت ۴۸ ساعت نگهداری کردیم. لام‌ها را پس از ۲۴،۶ و ۴۸ ساعت، برای مشاهده رسوب در اطراف متاسرکرها در زیر میکروسکوپ نوری

لذا حساسیت آزمایشهای انجام شده برابر ۹۵٪ می باشد (نمودار ۱).

ب - ویژگی: همان طور که گفته شد از ۲۰ نفر شاهد سالم مورد مطالعه، آزمایش رسوب گیری در ۱۹ مورد منفی و در یک مورد مشکوک بود که با تکرار آزمایش گرایش منفی آن مشخص شد. ویژگی (Specificity) آزمایش با فرمول زیر محاسبه می شود.

$$\text{ویژگی} = \frac{\text{منفی حقیقی (من ح)}}{100 \times (\text{منفی حقیقی} + \text{مثبت کاذب (مث ک)}}$$

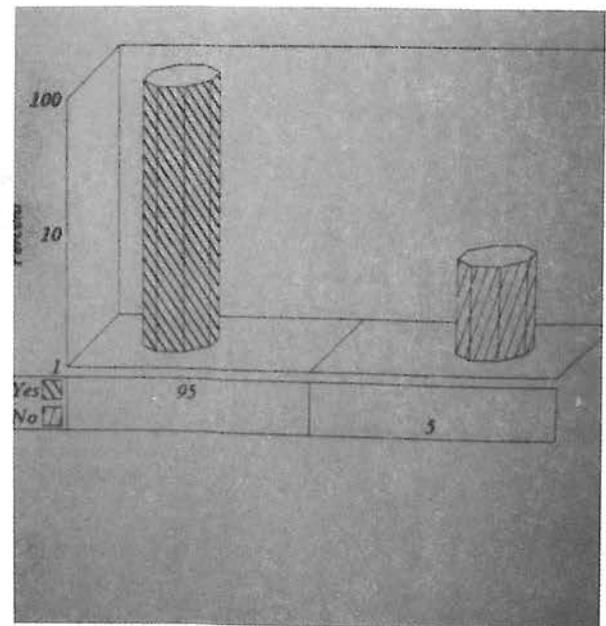
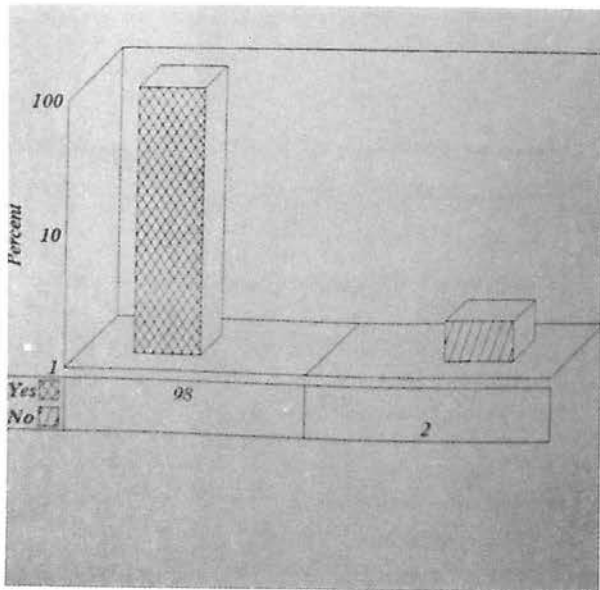
من ح = ۲۰، مث ک = ۰، من ح + مث ک = ۲۰
لذا ویژگی آزمایش انجام شده برابر ۱۰۰٪ است. اگر یک مورد مشکوک (مثبت کاذب) با گرایش منفی را در محاسبه بگنجانیم ویژگی این آزمایش برابر ۹۸٪ می شود (نمودار ۲).

از ۲۰ نمونه سرم افراد مبتلا به فاسیولیاژیس قطعی، ۱۹ مورد در هر ۳ زمان، یعنی ۶، ۲۴ و ۴۸ ساعت پس از خواباندن (Incubation)، مثبت بودند و تنها یک مورد در هر ۳ زمان فوق منفی بود. محاسبات آماری و تعیین میزان حساسیت و ویژگی آزمایش به قرار زیر می باشد:

الف - حساسیت: همان طور که گفته شد، از ۲۰ بیمار مورد مطالعه، آزمایش رسوب گیری در ۱۹ مورد مثبت بود و تنها یک مورد منفی کاذب مشاهده گردید. حساسیت (Sensitivity) آزمایش با استفاده از فرمول زیر محاسبه می شود:

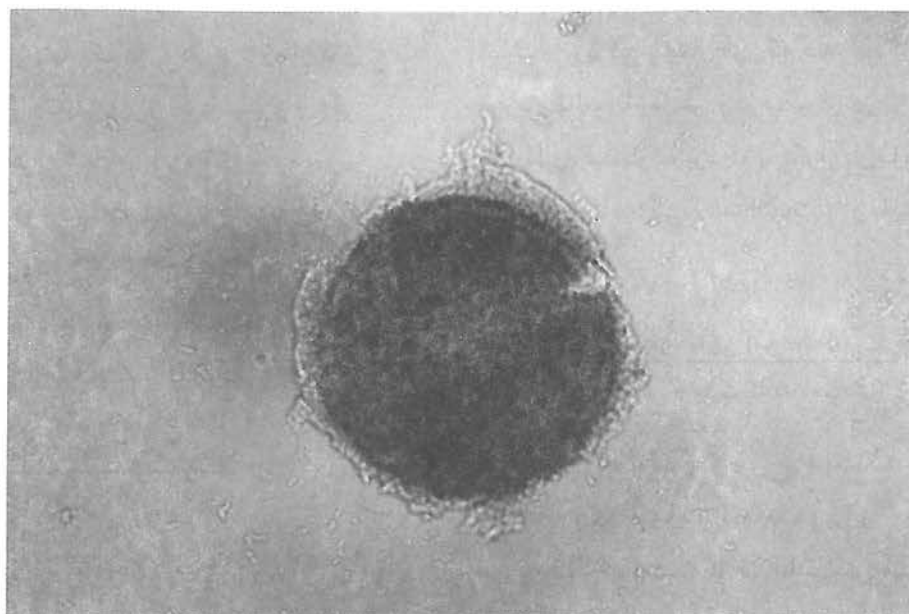
$$\text{حساسیت} = \frac{\text{مثبت حقیقی (مث ح)}}{100 \times (\text{مثبت حقیقی (مث ح)} + \text{منفی کاذب (من ک)}}$$

مث ح = ۱۹، من ک = ۱، مث ح + من ک = ۲۰

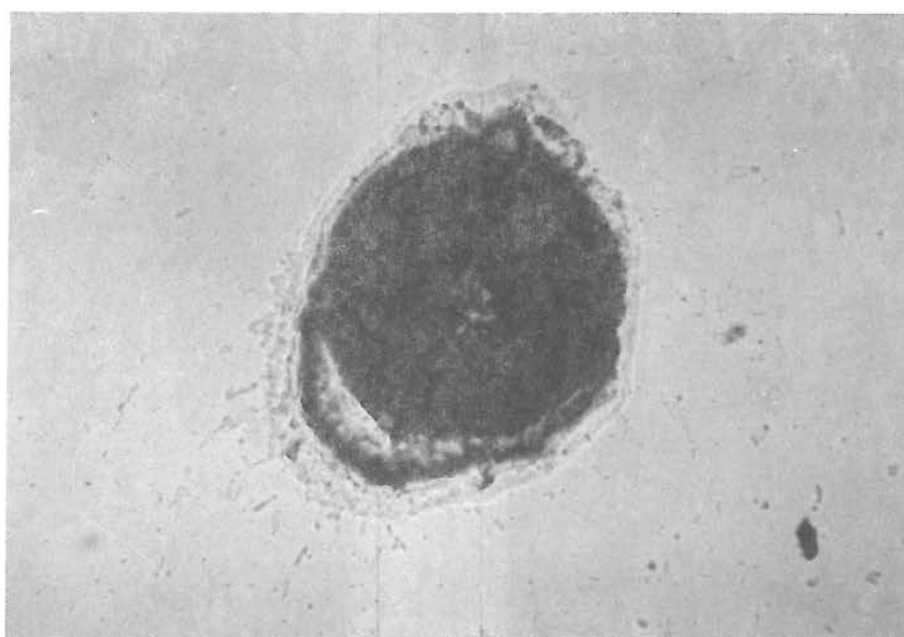

نمودار ۲- ویژگی آزمون رسوب گیری (Precipitation) متاسرکر فاسیولا هپاتیکا در تشخیص فاسیولیاژیس انسانی

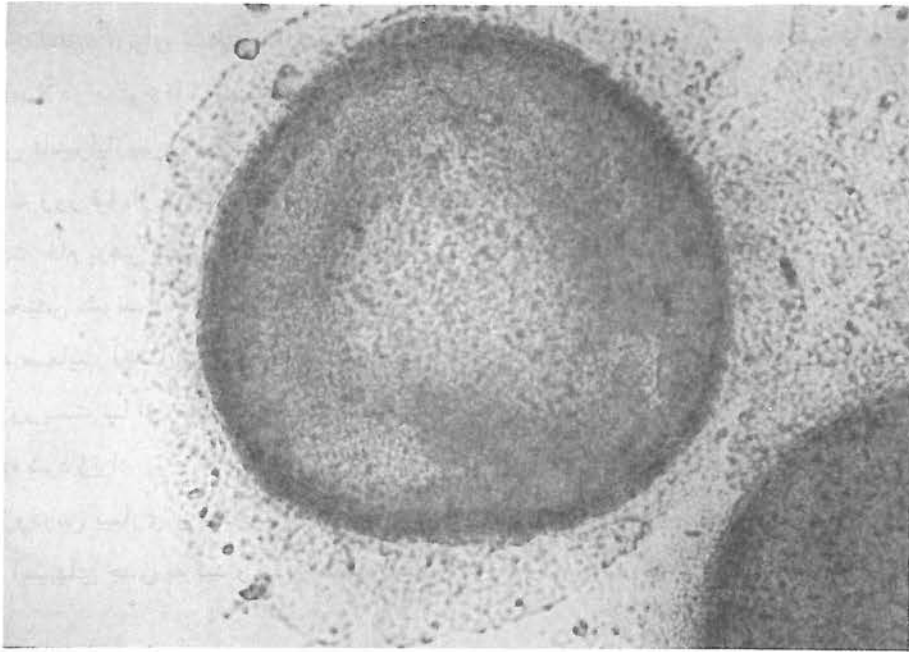
نمودار ۱- حساسیت آزمون رسوب گیری (Precipitation) متاسرکر فاسیولا هپاتیکا در تشخیص فاسیولیاژیس انسانی

تصویر ۲- نمونه مثبت متاسرکر با رقت $\frac{1}{10}$ سرم بیمار با عدسی 10° میکروسکپ نوری پس از ۲۴ ساعت خواباندن (Incubation)

تصویر ۳- نمونه مثبت متاسرکر با رقت $\frac{1}{8}$ سرم بیمار با عدسی 10° میکروسکپ نوری پس از ۲۴ ساعت خواباندن (Incubation)

تصویر ۴- نمونه مثبت متاسرکر با رقت $\frac{1}{8}$ سرم بیمار سالم با عدسی $40\times$ میکروسکپ نوری پس از ۴۸ ساعت خواباندن (Incubation)

بحث

فاسیولا هپاتیکا یکی از مهمترین ترماتودهای است که میزبان واسطه دارد. این ترماتود در مجاری صفراوی انسان و دام ساکن شده، ایجاد فاسیولیاژیس کبدی می‌کند. در صورتی که این انگل به بافت‌های خارج از جایگاه طبیعی خود مانند مغز، نخاع، ریه‌ها، غدد تیروئید، عضلات چشم و غیره مهاجم کند، موجب فاسیولیاژیس نابجا (Ectopic) می‌شود^(۲،۱).

طول عمر کرم قابل توجه است، به طوری که در گوسفند تا ۵ سال و در انسان تا ۱۳ سال گزارش شده است. همچنین نسبت بیماری در سفیدپوستان، به ویژه در بزرگسالان و زنان بیشتر است. تعداد کرم در کبد گوسفند خیلی زیاد است اما در انسان بسیار محدود است و تنها در یک گزارش تعداد آن ۲۲ عدد ذکر شده است^(۱). فاسیولیاژیس انسانی سالها بود که در ایران به صورت تک‌گیر (Sporadic) وجود داشت^(۴،۳). اما از سال ۱۳۶۷ در استان گیلان، بخصوص در بندر انزلی و لاهیجان، به صورت همه‌گیر (Epidemic) در آمد^(۶). زیانهای اقتصادی ناشی از فاسیولا هپاتیکا به علت تلفات دامی ناشی از آن و تنزل کیفیت پشم، گوشت و اندرونه (Viscera) (بخصوص جگر)

بسیار هنگفت و حائز اهمیت است^(۱). از نظر پزشکی نیز در کنگره سراسری انگل‌شناسی سال ۱۳۶۸ در رابطه با این بیماری اهمیت بیماری، تشخیص، درمان و پیشگیری به موقع فاسیولیاژیس به خوبی نشان داده شده است^(۶).

نکته‌ای که توجه به آن ضروری می‌باشد این است که در حال حاضر در اکثریت قریب به اتفاق آزمایشگاه‌های دانشگاه ایران از روش‌های انگل‌شناختی (Parasitologic) برای تشخیص این انگل استفاده می‌شود (مشاهدات یکی از نگارندگان در بازدید از آزمایشگاه‌های دانشگاه علوم پزشکی ایران) در حالی که روش‌های سرم‌شناختی (Serologic) به دلایل ذیل بر روش‌های انگل‌شناختی برتری دارند^(۱۵).

۱) روش‌های انگل‌شناختی برای تشخیص زودرس بیماری مناسب نمی‌باشند زیرا تخم انگل زودتر از هفته ششم تا هشتم در مدفوع بیمار مشاهده نمی‌شود.

۲) به سبب کم بودن تعداد انگل در مجاری صفراوی (۱-۲ کرم بالغ در مجاری صفراوی انسان)، تعداد تخم‌های دفع شده اندک است و معمولاً در کمتر از ۳۰ درصد موارد، آن هم ۶-۸ هفته پس از آلودگی یافت می‌شود^(۹).

۳) در فاسیولیاژیس نابجا (*Ectopic*) نمی‌توان از روشهای انگل‌شناختی (*Parasitologic*) برای تشخیص آلودگی استفاده کرد زیرا تخم انگل اصلاً در مدفوع قابل جستجو نیست.

۴) برای تشخیص فاسیولیاژیس با روشهای انگل‌شناختی، بیمار موظف است سه روز قبل از مراجعه به آزمایشگاه از خوردن جگر و گوشت خام پرهیز کند تا تخم‌انگلهای گذری موجب اشتباه در تشخیص نشوند.

با توجه به معایب آزمایش مدفوع در تشخیص فاسیولیاژیس، ضروریست تا از روش‌های سرم‌شناختی (*Serologic*) استفاده شود زیرا:

الف) تشخیص زودرس بیماری و متعاقب آن درمان به موقع مانع از بروز آسیبهای جدی به کبد و سایر اعضای بدن می‌شود.

ب) روش‌های سرم‌شناختی (*Serologic*) می‌توانند میزان حساسیت و ویژگی تشخیص را در مقایسه با روشهای انگل‌شناختی افزایش داده، به حدود صددرصد برسانند. این موضوع از اهمیت ویژه‌ای برخوردار است.

ج) در تشخیص فاسیولیاژیس نابجا (*Ectopic*) می‌توان با روشهای سرم‌شناختی به تشخیص قطعی دست یافت، در حالی که آزمایش مدفوع کمکی به تشخیص این نوع از فاسیولیاژیس نمی‌کند.

د) با استفاده از روش‌های سرم‌شناختی، احتیاج به رعایت دستور غذایی خاص و حضور مکرر بیمار در آزمایشگاه نیست (جدول ۱).

با توجه به برتریهای روشهای سرم‌شناختی (*Serologic*) در تشخیص فاسیولیاژیس، آزمایش رسوب‌گیری (*Precipitation*) با متاسرکر در این پژوهش مورد بررسی قرار گرفت و مشخص شد که این روش از حساسیت و ویژگی بسیار زیادی - به ترتیب ۹۵٪ و ۱۰۰٪ - برخوردار است. لذا می‌توان با اطمینان خاطر از این روش در مطالعات غربالگری استفاده کرد. نتایج بدست آمده توسط روت^(۲) و عثمان^(۱۵) در مورد تشخیص فاسیولیاژیس با استفاده از الیزا و تولیدات دفعی - ترشچی (*E/S*) این انگل با نتایج بدست آمده در مطالعه حاضر همخوانی دارند. مزیت روش ارائه شده در مطالعه حاضر

بر روشهای سرم‌شناختی دیگر این است که این روش ارزانتر بوده، نیاز به تهیه کیت‌ها و دستگاههای گرانقیمت ندارد؛ به علاوه، در هر جایی قابل اجرا است. با استفاده از روش رسوب‌گیری متاسرکر می‌توان فاسیولیاژیس حاد و مزمن را در ۴ هفته اول بیماری تشخیص داد. بنابراین می‌توان از این روش در مطالعات همه‌گیرشناسی (*Epidemiology*) و بیماریابی استفاده کرد.

جدول ۱- مقایسه روشهای تشخیص انگل‌شناختی با سرم‌شناختی فاسیولیاژیس

روشهای انگل‌شناختی	روشهای سرم‌شناختی
برای تشخیص زودرس بیماری نمی‌توان از این روشها استفاده کرد	برای تشخیص زودرس بیماری بسیار مناسب هستند
با این روشها می‌توان حداکثر تا ۳۰٪ از موارد به تشخیص بیماری رسید	تقریباً در ۱۰۰٪ موارد با این روشها می‌توان به تشخیص رسید
برای تشخیص فاسیولیاژیس نابجا از این روشها نمی‌توان استفاده کرد	برای تشخیص فاسیولیاژیس نابجا بسیار مناسب هستند
احتیاج به چندین بار نمونه‌گیری دارد	فقط به یک بار نمونه‌گیری احتیاج است
احتیاج به دستور غذایی خاصی ندارد	احتیاج به دستور غذایی خاصی ندارد

مطالعات انجام شده در تشخیص فاسیولیاژیس انسانی و دامی با استفاده از پادتنهای (*Antibodies*) مونوکلونال و آنتی‌ژنهای دفعی - ترشچی^(۱۵،۱۲،۱۱) نشان می‌دهند که پلی‌پپتیدهای ۱۷،۱۲/۴ و ۱۹/۴ کیلو دالتونی موجود در ترشحات متابولیکی متاسرکرها برای تشخیص مرحله حاد بیماری و پلی‌پپتیدهای ۲۵ و ۲۷ کیلو دالتونی برای تشخیص مرحله مزمن بیماری حائز اهمیت هستند. در این مطالعات، واکنش آنتی‌ژنهای مذکور با سرم بیماران مبتلا به کرمهای گرد، پهن و برخی از تک یا ختگان هم مورد آزمایش قرار گرفت و در هیچ مورد، نشانی از واکنشهای متقاطع مشاهده نشد.

در مطالعه حاضر هم تنها یک مورد، پاسخ مثبت کاذب در گروه شاهد (افراد سالم) مشاهده شد که با تکرار آزمایش، گرایش منفی آن مشخص شد. پاسخ مثبت کاذب مذکور احتمالاً به سبب ضعف در مهارت و کمی دقت در انجام دادن عملیات آزمایشگاهی بوده است. در گروه بیماران هم یک مورد پاسخ منفی کاذب مشاهده شد. به نظر نویسندگان این مقاله ممکن است پاسخ منفی کاذب فوق به سبب ضعف در دستگاه ایمنی بیمار بوده باشد یعنی بیمار به علت ضعف در دستگاه ایمنی خود نتوانسته پادتنهای لازم را تولید کند. با این حال برای بررسی موارد مثبت و منفی کاذب به مطالعات و پژوهشهای بیشتری نیاز است.

قبل از درمان بیماران، تصمیم بر این بود تا برای اولین بار از قرص های ۵۰۰ میلی گرم نایتازوکساناید (Nitazoxanide) به عنوان داروی انتخابی (هر ۱۲ ساعت یکبار به مدت ۷ روز) استفاده شود (۱۶). اما به سبب در دسترس قرار نگرفتن این دارو، به اجبار از داروی دامی ترایکلابندازول (Triclabendazole) استفاده شد (به مقدار ۱۰ میلی گرم به ازاء هر کیلوگرم از وزن بدن در یک دوز) و بیماران بدون بروز عوارض جانبی، به ظاهر درمان شدند.

اینکه تا چه مدت پس از درمان کامل، آزمون رسوبگیری (Precipitation) با متاسرکر منفی می شود و همچنین به منظور تعیین میزان برتری داروی نایتازوکساناید به داروهای دیگر در درمان فاسیولیازیس، نیاز به مطالعه گسترده ای است که در گروه انگل شناسی دانشگاه علوم پزشکی ایران تحت بررسی است.

تقدیر و تشکر

لازم می دانیم از همکاری کارکنان بخش انگل شناسی مؤسسه رازی حصارک برای در دسترس قرار دادن متاسرکر فاسیولا هپاتیکا سپاسگزاری کنیم.

منابع

- ۱) ارفع، فریدون. کرم شناسی پزشکی. ج ۱، کرمهای مسطح. چاپ دوم. تهران، انتشارات دانشگاه تهران، ۱۳۵۵. صص ۲۵-۳۶.
- ۲) اورمزدی، هرمزد. انگل شناسی پزشکی. ج ۲، کرم شناسی. چاپ

دوم. تهران، انتشارات جهاد دانشگاهی مرکزی، ۱۳۷۴. صص ۱۱۴-۱۲۶، ۳۶۴-۳۷۴، ۴۰۴-۴۱۴.

۳) صائبی، اسماعیل. بیماریهای انگلی در ایران. ج ۲، بیماریهای کرمی. تهران، شرکت سهامی انتشارات و آموزش انقلاب اسلامی، ۱۳۷۲. صص ۵-۲۴.

۴) عزیزی، فریدون. اپیدمیولوژی بیماریهای شایع در ایران. تهران، دانشگاه علوم پزشکی شهید بهشتی، ۱۳۷۲. صص ۱۴۶-۱۴۸.

۵) مجموعه سخنرانیهای بیماریهای عفونی و گرمسیری. تهران، دانشگاه علوم پزشکی تهران، مهر ۱۳۷۷.

۶) مجموعه مقالات اولین کنگره سراسری بیماریهای انگلی ایران. گیلان، دانشگاه علوم پزشکی گیلان، ۱۳۶۸.

۷) مجموعه مقالات دومین کنگره سراسری بیماریهای انگلی ایران. تهران، دانشگاه علوم پزشکی تهران، ۱۳۷۶.

8) Bennett, CE, Jashua GW, Hughes DL: Demonstration of juvenile-specific antigens of *Fasciola hepatica*. *Parasitol* 68(5): 791-795, 1982.

9) el-Shabrawi M, el-Karakasy H, Okasha S, et al: Human fascioliasis associated with liver abscess. *Korean J Parasitol* 33(4): 395-398, 1997.

10) Epsino AM, Finaly CM: Sandwich enzyme-Linked immunosorbant assay for detection of excretory secretory antigens in humans with fascioliasis [published erratum appears in *J Clin Microbiol* 32(3): 860, 1994]. *J Clin Microbiol* 32(1):190-193, 1994.

11) Fagbeni BO, Aderilbighe OH, Guolbadia EE: The use of monoclonal antibody for the immunodiagnosis of *Fasciola gigantica* infection in cattle. *Vet Parasitol* 69(3-4): 231-240, 1997.

12) Hillyer GV: Identification of 17-kilodalton *Fasciola hepatica* immnodiagnostic antigen by the

enzyme-linked immunoelectrotransfer bolt technique

J Clin Microbiol 26(10): 2048-2053, 1988.

13) Kim JB, Kim DJ, Huh S, et al: A human case of invasive fascioliasis associated with liver abscess.

Korean J Parasitol 33(4): 395-398, 1995.

14) Levine DM: Comparison of counter electrophoresis, ELISA and Kato fecal examination for the diagnosis of fascioliasis in infected mice and rabbits. *Am J Trop Med Hyg* 29(4): 602-608,

1980.

15) Osman MM, Shehab AY, el-Masry SA, et al: Evaluation of fasciola (E/S) product in diagnosis of acute human fascioliasis by IgM-ELISA. *Trop Med Parasitol* 46(2): 115-118, 1995.

16) Rossignol JF, Abaza H, Friedman H: Successful treatment of human fascioliasis with nitazoxanide. *Trans R Soc Trop Med Hyg* 92(1):103-104, 1998.

EARLY DIAGNOSIS OF HUMAN FASCIOLIASIS BY METACERCARIA

PRECIPITATION METHOD

H. Oormazdi, PhD* S. Soltani Arabshahi, MD† L. Akhlaghi, PhD ‡ I. Mozafarie, PhD§

ABSTRACT

Fascioliasis is a cosmopolitan parasitic disease common between human and herbivorous animals. Since the disease leads to significant liver damage, it should be diagnosed and treated more quickly and more accurately. The etiologic agent is *Fasciola hepatica* (and rarely *Fasciola gigantica*).

In Iran Fascioliasis is more prominent in the humid north provinces as compared to other areas. The disease initiates with ingestion of drinking water and raw vegetables (lettuce, watercress and ...) that harbor metacercariae. Then, the larvae reside and mature in biliary ducts.

The most common symptoms are fever, right upper quadrant abdominal pain, eosinophilia, gastrointestinal disorders and allergic reactions.

Diagnosis is usually based on clinical symptoms and epidemiologic informations. It is confirmed by parasitologic and serologic methods. As parasitologic tests are only definitive in 30% of cases, and serologic methods are highly diagnostic and accurate, we used metacercaria precipitation test for early diagnosis of human fascioliasis for the first time in Iran. We used in vitro-bred metacercariae as major antigens. They were incubated with serum samples of fasciola-infected patients and healthy individuals (control group). Different dilutions of 1/5 and 1/10 were used. Precipitation reactions were assessed after 6,24 and 48 hours. In this study, the sensitivity and specificity of the test at 1/5 dilution were higher than other dilutions and were 95% and 100% respectively. Due to the simplicity and the lack of heavy expenditure, and since the test helps early diagnosis of disease, we suggest that this be used at any part of the country. Due to unavailability of nitazoxanide, our patients, with positive metacercaria precipitation test, were treated with triclabendazole which was fully effective.

Key Words: 1) *Fasciola hepatica*

2) Human fascioliasis

3) Metacercaria

* Professor of Parasitology, Iran University of Medical Sciences and Health Services

† Associate Professor of Medicine, Iran University of Medical Sciences and Health Services

‡ Assistant Professor of Parasitology, Iran University of Medical Sciences and Health Services

§ Member of Clinical Laboratory, Astane-ye Hazrat-e Abdolazim Clinic